

RÁTA SA
IBA PREŽITIE

NAPOSPAS

SARAH GOODWIN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sarah Goodwin: Stranded,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve AVON, a division
of HarperCollinsPublishers Ltd, London 2021,
preložila Alexandra Ruppelldtová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so
skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Sarah Goodwin 2021

All rights reserved

Translation © Alexandra Ruppelldtová 2022

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2436-5

Venujem rodičom.
Vždy verili, že niečo dosiahnem,
aj keď som o sebe pochybovala.

PROLÓG

SOM NA KOSŤ PREMRZNUTÁ, z loďky takmer vypadnem, obzerám sa naokolo, dedinka sa podobá na Creel. Domy akoby sa už-už mali skotúľať z útesu do nenásytného pažeráka mora, pri brehu rybárske bárky, popraskaný betón. Trochu ma hádže sem a tam, doznieva pohyb vlín. Všade vládne ticho, nikde žiadny pohyb.

Napriek všetkému, čo mám za sebou, mrazí ma pri predstave, že by som mala niekomu zaklopať, ocitnúť sa zoči-voči neznámemu človeku. Čo ma čaká? Je tu vôbec niekto?

„Čo si želaš, moja?“

Strhnem sa, dobreže nespádnem. Z otvorených dverí na mňa zíza starena, vlnená sukňa, teplé papuče, v ruke drôtený košík s prázdnyimi fľaškami od mlieka, zohýna sa, chystá sa položiť fľašky pred vchod.

Keď zbadá, že mám cez plece pušku, košík jej vyklízne, fľašky sa rozbijú, črepy sa rozletia na betónových schodoch. Zvesím zbraň, položím ju na zem, no v tvári sa jej ďalej zračí strach.

Nečudo – som vyziabnutá ako smrčka, visia na mne dotrhane, zablatené šaty. S námahou sa mi podarí pohnúť popukanyimi perami zlepenými soľou.

„Políciu.“

I

„MADDY?“

Strhla som sa, ktovie, kedy zaznela otázka a ako dlho meškám s odpoveďou. Napravila som si laptop na kolenách, pozrela som na svoj vlastný obraz na monitore. Vo svetle kuchynskej žiarivky som bola vo webkamere sfarbená trochu dozelená. Vlasy strapaté, hoci som sa pred videohovorom učesala. V poslednom čase som pribrala, nafúknutá tvár pripomínala ropuchu. Keby som nežmurkala, vyzerala by som ako mŕtvola.

„Aha, prepáčte,“ povedala som. „Prečo som sa rozhodla študovať botaniku? Ahm, asi ma k nej priviedol otec, bol záhradník. Nie profesionálny, ale mali sme záhradu, skôr zeleninovú,“ bľabotala som ako taká krava. Sasha, žena, ktorá so mnou viedla pohovor, si udržovala meravý profesionálny úsmev. Sedela v kancelárii, v sklenej kóji, mala na sebe čierny nohavicový kostým.

Zhlboka som sa nadýchla. „Rodičia ma učili doma, všetko, čo viem o biológii, o rastlinách, mám od otca.“

„Aha, takže domáce vzdelávanie? Zvláštne. Nikdy ste

Napospas

nenavštevovali... tradičnú školu?“ Nechcela sa rovno spýtať normálnu, hľadala iné slovo.

Zahryzla som si do pery. „Ale áno, do jedenástich rokov. Chodila som do dedinskej základnej, na druhý stupeň museli prejsť všetky deti do mesta.“

Živo sa mi vybavil prvý deň vo veľkej budove. Decká sa mi smiali, že mám nádobu na desiatu s obrázkom psíka, kamarátky sa rozprchli, nechali ma v novom prostredí samu, napospas. Staršie žiačky s narúžovanými perami ma vyhánali zo záchoda, aby tam mohli fajčiť. Celú cestu domov som vždy v aute preplakala. Mame stačil jediný pohľad a objala ma.

„Vidíš, čo som ti vravela,“ vyčítala otcovi. „Je to pre ňu kruté.“

O pár týždňov bolo všetko vybavené, už som sa do školy nevrátila. Spočiatku som sa tešila, ale neskôr sa mi to vypomstilo. Keď som prejavila záujem o nejaké činnosti mimo domu – skautský krúžok, balet, kone –, mama sa odvolala na to, že mne kolektív nevyhovuje, a bol koniec debaty.

Sasha naklonila blond hlavu nabok, zamračila sa, značkové okuliare jej sklzli z nosa. „Bol na to nejaký špeciálny dôvod? Myslím, že diváci by sa radi dozvedeli viac o vašej minulosti.“

„Rodičom sa nepozdávala škola, ktorú sme mali najbližšie. Na vidieku nie je veľa možností.“

„Asi bolo pre vás ťažké nadväzovať priateľstvá.“

Pochopila som, že som sa ocitla na vratkej pôde. Na to, aby ma vybrali, musím byť kamarátska, optimistická, dobrodružne naladená, otvorená novým myšlienkami.

kam a „výzvam“. Tak sa písalo na webových stránkach, vedela som to naspamäť. Toto nebol nezáväzný rozhovor, nebezpečne atakoval hranicu pravdy.

„Ani nie,“ hlesla som, „potom, na vysokej, bolo všetko iné. Vzrušujúce.“ Sasha sa usmiala a mne zovrelo žalúdok. Áno, na univerzite to bolo iné, tam som sa cítila naozaj sama. Mohla som zabudnúť na to, ako sme si po večeroch s mamou čítali pri kozube, ako som s otcom chodievala na dlhé prechádzky so psami. Zrazu všetci okolo mňa preberali hudbu a celebrity, o ktorých som dovtedy nepočula. Nosila som nemoderné šaty, rozmýšľala som inak než ostatní. Bola som navyknutá ľahnúť si o deviatej večer s knihou, nie trmáčať sa autobusom do mesta a popíjať v krčme.

„Zdá sa, že ste rodinne založená,“ konštatovala Sasha, akoby mi videla do hlavy, akoby tušila, koľkokrát som v noci zúfalo telefonovala mame. „Myslíte si, že vám budú rodičia veľmi chýbať?“

„Nie... Teda, samozrejme, áno, ale... v pohode.“ Snažila som sa vyhnúť pohľadu na kondolenciu založenú v knižnici – opadáajúca ľalia, holubica nesie v zobáku zvitok s textom, ktorým mi šéf a niektorí kolegovia vyslovujú sústrasť. „Na webe sa uvádza, že reality šou má byť o zániku sveta – ako si ho konkrétne predstavujete? Že príde bombardovanie, hladomor, vojna...“

Sasha sa usmiala. „To som sa práve chcela spýtať ja vás. Príčinu nechávame otvorenú, zámerne, aby sme vyprovokovali diskusiu medzi súťažiacimi. Vo svete sa dnes deje všeličo, každý má inú predstavu o jeho konci. Čo si myslíte vy?“

V ústach cítim trpkú pachuť. Môj svet sa už dávno rozpadol na márne kusy.

„Čo ja viem. Možno... Jednu ročníkovú prácu som písala o nebezpečenstve monokultúr. Ak budeme pestovať výlučne jeden typ plodiny a napadne ho škodca, spôsobí to katastrofu v zásobovaní potravinami.“ Sasha zdvihla obočie a ja som vzápätí oľutovala, že som nepovedala niečo menej školometské. „Ale ak treba, pristúpim aj na mimozemšťanov,“ dodala som vzápätí s úsmevom. „Alebo pre mňa za mňa, aj na útok zombiov.“

Sasha sa zasmiala a ja som si s úľavou vydýchla, pomaly, nenápadne, aby to nebolo vidieť cez kameru.

„Na čo by ste sa najviac tešili, keby sme vás vybrali do šou *Posledné útočisko*?“

„Na únik,“ odpovedala som tentoraz rýchlo, priamo a úprimne.

Z terajšieho života, pred žiaľom a pred sebou samou. Jednoducho som potrebovala odísť.

Keď mi prišiel mail, že ma prijali, spočiatku som tomu nemohla uveriť. Srdce mi poskočilo od radosti a zároveň som sa rozplakala. Presne to som potrebovala – odísť.

Po potvrdenie o zdravotnej spôsobilosti som si išla k inej doktorke, nie k svojej. Zamlčala som, že sa vyhýbam terapii a neberiem predpísané lieky. Potom som odcestovala do Londýna na oficiálny pohovor, ktorý sa zaznamená a odvysielá po skončení reality šou. Spravili mi niečo s vlasmi, vzala ma do parády maskérka. Otázky mi opäť kládla Sasha, zrejme ešte nemali vybratého moderátora. Podľa mňa chyba, ale čo už. Napokon, vý-

sledný produkt ma až tak nezaujímal, mojím cieľom bolo dostať sa na ostrov. Nerozmýšľala som nad tým, aký bude záujem médií po vysielaní a čo s návratom do bežného života.

Na miesto nás mali dopraviť v dvoch skupinách, chalanov a baby – tak nás onálepkovala Sasha. Chalani a baby, akoby sme boli Slávna päťka, ale to som jej, samozrejme, nepovedala. Nevieam, či čítala knihy Enid Blytonovej.

S tromi spolucestujúcimi som sa stretla na stanici v Glasgowe. Ledva som sa tam dovliekla s ťažkou batôžinou. Na ostrove sme mali nájsť stavebné náradie a debny s potravinami. Až keď som už nevedela natlačiť do vakov botanické príručky a toaletný papier, zistila som, koľko vecí si nemôžem vziať so sebou.

Kúsok pred avizovaným miestom stretnutia – pod prístreškom na stanovišti taxíkov – som na chvíľu zastala. Čakali tam tri ženy, oblečené podobne ako ja, obložené objemnými ruksakmi. Dve vyzerali staršie, tretia bola mladšia, zízala do iPhoneu. Zrazu som mala sto chutí zvrtnúť sa na podpätku a utiecť. Po dlhom čase to mali byť prví ľudia, s ktorými sa budem rozprávať. Takmer rok máme žiť na jednom ostrove, ostrov sa stane naším spoločným domovom. Zrazu ma premkol nevýslovný strach, musela som sa doslova nútiť, aby som k nim vykročila, cítila som sa ako prvý deň v škole.

„Štvrtá do partie?“ zajasala prvá, ktorá ma zbadala. Krátke vlasy, melír, dlhá ofina. Na opálenej tvári vrásky, na usmiatech perách perleťový rúž. Pobožkala ma na obe líca. „Už sme sa začínali báť, že ani nedorazíš, však, dámy?“

„Prepáčte, autobus meškal. Práce na cestách.“

„My sme prišli vlakom. Som Gill – a ty?“

„Maddy,“ predstavím sa a premkne ma pocit, že už na začiatku som sklamala.

Gill mohla mať niečo vyše štyridsať, ale pripadala mi mladšia a aktívnejšia než ja, hoci som mala aspoň o desať rokov menej. Rozprávala nahlas, nebrala ohľad na ľudí, ktorí na nás zvedavo zízali. Rovnako si nevšímala nápis *Zákaz fajčiť* vylepený v prístrešku.

„Toto sú Maxine a Zoe,“ ukázala na ne cigaretou. Na taške, ktorú som pred chvíľou položila na zem, pristál popol. „Maxine je bývalá učiteľka a Zoe pochádza z Indie.“

„Figu, z Írska, z grófstva Kerry,“ zdvihla obočie Zoe.

Gill vycerila zuby v širokom úsmeve. „Idem zohnať taxík,“ vyhlásila.

Keď odbehla, podišla ku mne Maxine. Bola trochu staršia než Gill, možno päťdesiatnička – rovné sivé vlasy, flísová bunda, na nej prišité rôzne znaky. Podala mi ruku. Mala drsnú dlaň, voňala levanduľou a pripomínala mi mamu.

„Zima, čo?“ zdvihla pohľad k hrozivo olovenej oblohe. „Pribalila som si aj termo oblečenie, ale netušila som, že ho budem potrebovať už na pevnine.“

„Na ostrove bude ešte chladnejšie,“ usúdila som. „Ale tam si budeme môcť aspoň založiť oheň. Tu pred stanicou ťažko,“ zažartovala som.

Zoe sa zachechtala, strčila si mobil do vrecka. „Čo keby sme si opiekli maršmelky rovno tu pred nákladnou rampou?“ Vytiahla z tašky megabalenie bielych penových cukríkov a zamávala nimi smerom ku mne.

„Prískočné,“ uškrnula sa. Pohotovo som sa usmiala aj ja.

Bola odo mňa o pár rokov mladšia, podľa mňa mala len niečo nad dvadsať, vo vlasoch pestrú hodvábnu šatku a v nose pírsing. Tipovala som ju na študentku umenia. Odložila cukríky a podala mi ruku potetovanú henou. Opätovala som stisk, obdivovala som jej nenútené správanie.

Vynorila sa Gill, priložila si dlane k ústam a volala na nás: „Poďte sem! A zoberte mi tašku!“

Keď sme sa k nej došuchtali, ešte stále sa dohadovala so šoférom dodávky. Očividne sa mu nechcelo ísť tam, kde sme potrebovali. Na mape bol Creel len bodka, posledná obec ďaleko na západ od Glasgowa, kam sa dalo dostať po súši. Nakoniec sa nám ho podarilo presvedčiť – nevedno, či ho obmäkčilo Gillino prehováranie alebo kôпка skrkvaných bankoviek, ktoré sme vydolovali z batožiny. Nasúkali sme sa do auta. Maxine dala kolovať citrónový drops a vyrazili sme.

„Som zvedavá, aké to tam bude,“ špekulovala Zoe, keď si v taxíku spravila niekoľko selfíčov. „Jedno vám poviem, bikiny som si asi brala zbytočne.“

Všimla som si Maxinin napoly prekvapený, napoly opovržlivý výraz. Plavky boli na škótskom pobreží naozaj od veci, iba ak by globálne oteplenie nabralo v najbližších mesiacoch ešte rýchlejšie tempo. Ale Zoe asi len žartovala.

„Ktovie, kedy sa stretneme s chalanmi,“ mudrovala Gill. „Odkiaľ štartujú?“

„Netuším,“ odvetila Maxine. „Podľa mňa odtiaľ, od-

kiaľ my, inak by to nemalo logiku. Nechápem, prečo by sme nemohli ísť spolu, keď máme rovnaký cieľ.“

„Takto je to aspoň napínavejšie,“ usúdila Zoe. „Zoznámime sa až na mieste. Dúfam, že budú fajn, žiadni mačovia a tak.“

„Hlavne, aby boli správni chlapi a vedeli postaviť nejaký príbytok,“ nádejala sa Gill. „Nieže budeme rok spávať pod holým nebom.“

„Si si istá, že si sa prihlásila do správnej šou?“ zdvihla obočie Maxine.

„Rada trávim čas vonku, pracujem v záhrade, či svieti slnko alebo prší, ale na noc potrebujem štyri steny, dlážku a aspoň spacák,“ vyhlásila Gill.

„Ja zbožňujem kempovanie,“ ozvala sa Zoe. „Štyrikrát som bola na Glastonburskom festivale, čistá pohoda, blato, sranda, pivo,“ zasmiala sa. „Ty si na tom ako, Maddy?“

Zaskočilo ma, ako rázne ma vtiahla do rozhovoru. Radšej by som len počúvala a sledovala mihajúcu sa krajinu.

„Asi... podobne. Keď som bola malá, chodievala som s rodičmi stanovať. V kempe sa dobre číta, človeka nič nerozptyľuje.“ Vždy sme dovolenkovali mimo sezóny, bolo to lacnejšie. Aj keď tam boli iné deti, mama mi zakazovala hrať sa s nimi alebo kúpať sa v bazéne. Chcela, aby som bola celý čas pri nej, bála sa ma pustiť z očí.

Tri spolucestujúce trkotali. Vydychovali toľko pary, až sa zahmlievali zadné okná. Šofér musel každú chvíľu zosilniť rádio, zakaždým pritom zagánil do spätného zrkadla. Priložila som si čelo na studené okno a zavrela som oči.

2

„ZIMA AKO V PSINCI,“ frflala Zoe a lepšie sa zababušila do nadmerne veľkej vojenskej bundy. „Kde je loď?“

„Netuším,“ pokrčila som plecami. „Asi mešká.“

Zoe vytiahla iPhone, obal mala ovešaný talizmanmi. „Žiadne zmeškané hovory.“

Uprela som ustarostený pohľad na more. Na obzore nijaký čln, vôbec nič. Bolo už pol hodiny po termíne, ktorý uvádzala produkcia v liste, čo nám rozoslala. Premrzla som na kosť. Ktovie, či sú ostatní štyria už na mieste. Vkročili na neprebádanú pôdu nášho odľahlého domova ako prví?

Gill fajčila jednu za druhou, nervózne podupkávala nohou. Maxine mala novučičkú termosku a niečo popíjala.

Položila som si batožinu k zábradliu na konci nábrevia. V mútnej vode som zbadala *fucus vesiculosus*, chaluhu bublinatú, hnedú morskú riasu. Chvalabohu, nezahynieme od hladu, pomyslela som si, no striaslo ma pri predstave, že by sme ju naozaj museli jesť.

Ako sa dalo čakať, Creel bola rybárska dedinka, možno skôr osada – päť domov nahlodených zubom času a ne-

času, medzi nimi námestíčko vydláždené kameňmi, betónová rampa vedúca do mora. V oknách dvoch domov bol nápis *Na predaj*, očividne vyrobený doma na kolene, vyblednutý od slnka.

Zvetrané budovy, nikde ani nohy – napriek všetkému to miesto malo istý pôvab. Divočina, dobyvačná sila mora a neľútostné búrky nahlodali aj betónové nábrežie. Spenené vlny akoby naťahovali nenásytné prsty, snažili sa zmocniť malého prístavu, no ten zatiaľ hrdinsky odolával.

Čakanie bolo zdĺhavé, rozhodla som sa, že sa trochu poprechádzam, aby som sa zahriala. Na konci nábrežia som si vydýchla. Konečne sama, vítaná zmena po namáhavej ceste. Kľakla som si, vytiahla som z rucksaka pletenú čiapku a nasadila som si ju.

Keď som váhala, či si nemám obliecť ešte jeden sweater, spoza skalnatého výbežku sa vynorilo plavidlo. Zdalo sa mi príliš malé, určite to nebol odvoz, na ktorý sme čakali. Keď sa priblížilo, uvidela som staršieho chlapa s červenou tvárou, golier modrej kombinézy časom vybledol dosiva. Vyskočil z člna, vytiahol ho na breh a začal vykladať rybárske siete. Mrvili sa v nich kraby ako obrovské pavúky, snažili sa nájsť cestu von.

„Dobrý deň,“ pozdravila som ho, keď zdvihol zrak a všimol si ma.

„brý,“ odvetil, zvyšok odvíal vietor.

Chvíľu som ho pozorovala z diaľky, potom ma premohla zvedavosť a pobrala som sa za ním.

„Prepáčte, neviete, kedy dnes premávajú lode na ostrov Buidseach? Jedna tu už mala byť, čakáme na ňu,“ kývla som smerom k ostatným.

Vyprázdnil sieť, vystrel sa a prekvapene pokrútil hlavou. „Tam nič nechodí,“ vyhlásil. Mal ešte silnejší prízvuk než taxikár, ledva som mu v burácajúcom vetre rozumela.

„Ale poznáte ten ostrov? Je tu neďaleko?“ spýtala som sa, obávala som sa, či som jeho názov vyslovila správne.

„Je tu, ale nepovedal by som, že neďaleko. Tá striga by človeka ľahko pripravila o loď.“

„Striga?“ Nevedela som, či som dobre počula.

Potiahol nosom. „Buidseach, gaelské slovo, znamená striga, podľa toho je ostrov pomenovaný, od detstva o ňom počúvam. Otec ma ním strašil. Vraj keď sa priblížiš k jeho brehom, nikdy ťa nikto nenájde. Stroskotáš na skalách, ježibaba ťa schytí a uvarí si z teba polievku.“

Nevedela som, čo na to povedať. Samozrejme, neverila som na čarodejnice, ale skaly a stroskotanie, to znelo dôveryhodne. Zovrelo mi žalúdok, premkli ma obavy. Chlapík si to všimol, usmial sa a opäť pokrútil hlavou.

„Sú to len bájky, moja pekná. Ale more netreba podceňovať.“

Pokúsila som sa opätovať úsmev, potom som sa ešte raz zahľadela na horizont. Nič, ani loď, ani matný obrys pevniny. Ostrov odtiaľto nebolo vidieť.

Znovu som sa otočila k rybárovi – vzal vedro s krabmi a vošiel do najbližšieho domčka. Očividne usúdil, že už mi venoval dosť času. Strhla som sa, ktosi ma poklepkal po pleci. Bola to Zoe, ponúkla mi čokoládovú tyčinku.

„Dáš si? Nie je mliečna, ale dá sa. Som hladná ako vlk, v penzióne, kde som prespala, nemali vegánsku stravu, tak som na raňajky zjedla len kúsok hrianky. Čo by som teraz dala za chlieb s hranolčekmi.“

Bola som vďačná za ten kúsok čokolády. Naposledy som jedla na pumpe. Nebolo to ideálne, ale lepšie než nič, človek si nenavyberá. Samozrejme, že by som dala prednosť pečenému mäsu so všetkým, čo k nemu patrí, a na záver by potešil ryžový nákyp s nastrúhaným muškátovým orieškom, aký mama pekávala v nedeľu.

Práve som chcela navrhnúť, aby sme zavolali na kontaktné číslo uvedené v liste, keď ticho prístavu preľal klaksón. Dolu vrškom sa k nám rútilo nové SUV 4×4. Keď sme sa otočili, šofér opäť zatrúbil a zakýval nám.

„To budú ľudia z telky,“ vyhlásila Zoe. „Fajnový voz, čo?“

Prikývla som. Nevedela som veľa o autách, ale toto skutočne vyzeralo, akoby práve opustilo bránu továrne – čisté, vyleštené, krikľavo oranžové. Majiteľ naň očividne ešte nebol zvyknutý, alebo len nebol dobrý šofér. Na kamennej dlažbe dostal šmyk, prudko zabrzdil, vystúpil z neho mladý muž v obleku. Vrátili sme sa so Zoe k ostatným.

„Dobrý deň vospolok!“ zakričal proti vetru. „Tak čo, ide te v ústrety dobrodružstvu?“

Spoznala som ho podľa hlasu, robil so mnou prvý telefonický pohovor. Bol to Adrian, Sashin kolega. Zrejme sa rozdelili, ona pravdepodobne víta na inom mieste mužskú časť účinkujúcich. Po ňom vystúpili dvaja chlapi v bundách a s vlneými čiapkami na hlave, začali vykladať veci.

Zhromaždili sme sa okolo nich aj s batožinou ako deti na školskom výlete. Adrian nebol dosť teplo oblečený, mal na sebe len elegantný tmavomodrý oblek a ružovú košeľu, nemohli ho v takejto zime zahriať. Podrážky špicatých čiernych poltopánok sa kĺzali na mokrej dlažbe, chôdzu mal neistú. „Loď je už na ceste, drob-

né technické problémy,“ vysvetľoval žoviálne. „Tí dvaja,“ ukázal na svojich spoločníkov, jeden si práve zapaloval cigaretu, „sú kameramani. Ich úlohou je udržiavať v bezchybnej prevádzke vonkajšie kamery, ktoré sme inštalovali na ostrove, a zároveň kontrolovať tie, čo budete nosiť na sebe.“

Kameramani boli prakticky na nerozoznanie – bledí, riedke svetlohnedé brady, červené nevyspaté oči, zračila sa v nich únava z dlhej cesty, aj na nás ju bolo vidieť. Ten, ktorý nefajčil, rýchlo rozložil trojnožku a chystal sa nakrúcať náš odchod.

„Eric s Ryanom sa budú na ostrove zdržiavať v malom operačnom stredisku, ale nebojte sa, vôbec s nimi neprídete do styku, nebudú sa vám pliesť do cesty. Máme v úmysle zachovať čo najväčšiu autenticitu. Preto každý z vás dostane kameru na telo, aby ste zaberali jeden druhého, budú napájané solárnymi batériami. Ako viete, musím vám vziať telefóny. Nie je tam signál, ale nechceme, aby ste sa rozptyľovali hrami alebo nakrúcali niečo mimo. Po návrate z ostrova vám ich vrátime. Samozrejme, v operačnom centre je komunikačné zariadenie, pre prípad núdze.“

Vytiahol veľkú vystuženú obálku, pozbieral do nej mobily. Všimla som si, že Maxine nemá smartfón, ale starý tlačidlový model. Zoe sa len ťažko vzdávala svojho telefónu, pôsobila ako dieťa, ktoré musí odložiť obľúbenú hračku. Takmer mi jej prišlo ľúto.

„Aha, už je tu loď,“ s úľavou oznámil Adrian. Otočila som sa – blížilo sa k nám stredne veľké otvorené plavidlo s malou zasklenou kabínou. Striaslo ma. Znamená to,

že budeme na palube mrznúť, ošpliecha nás voda... Márne som sa tešila, že sa aspoň trochu zahrejeme.

„Len krátky ilustračný záber, kým vyplávate, úvod k prvej epizóde,“ pokračoval Adrian a kývol na kameramanov, aby začali nakrúcať. Kým premiestňovali trojnožku, čln dorazil k betónovému mólu.

Keď bolo všetko pripravené, Adrian spustil: „Svet, aký sme poznali, prestal existovať. Zničila ho pohroma, pevnina už nie je bezpečná ako kedysi. Tvoríte polovicu skupinky ôsmich ľudí, ktorí prežili a hľadajú útočisko, miesto, ktoré nepostihla katastrofa. Od vás závisí, či sa zachová život, pokúste sa vytvoriť ideálnu spoločnosť, utópiu. Máte na to rok, vyrobte infraštruktúru, zriadte si samosprávu, z trosiek, naplavenín a prírodných zdrojov vybudujte budúcnosť. Ak zlyháte, ľudstvo vymrie.“

Obzrela som sa na ostatných. Zoe vyzerala dojatá, kameramani prevracali očami, Maxine sa tvárila odhodlane.

„Veľa šťastia,“ zažlelal nám Adrian. „Uvidíme sa... po Novom roku!“ Opatrne sa vrátil po šmykľavej dlažbe k autu, nasúkal sa dnu, zaradil spiatočku, otočil sa. Kameramani sa na seba pozreli, jeden niečo pošepkal druhému, ten sa hurónsky rozosmial, vzápätí sa rozkašlal, napokon si odpľul na zem.

Len čo sme nastúpili do člna, na oblohe sa začali sťahovať búrkové mračná.